

РОЗДІЛ 1

— Ще раз, Анастейшо!

Якщо я знову почую слова «ще раз» і «Анастейша» разом в одному реченні, це може стати останньою краплиною, що врешті доведе мене до сказу.

Я почувалася на межі, відколи прокинулася вранці з похміллям, посланим мені прямісінько з безодень пекла, тож останнє, чого я зараз потребувала, — це ще більше знущань від тренерки Обрі Брейді.

Я зосереджуюся на придушенні свого роздратування, зрештою, як і щоразу, коли вона на тренуванні ставить собі за мету довести мене до краю моїх можливостей. Але з раціонального погляду саме завдяки відданості справі вона й стала такою успішною тренеркою, тому я дозволяю собі лише уявно жбурляти в неї свої ковзани.

— Ти незібрана, Стес! — горлає Брейді, коли ми пролітаємо повз неї. — Незібрані дівчата не здобувають медалей!

Що я там казала про те, що не кидатиму в неї ковзанів?

— Нумо, Анастейшо. Цього разу доклади бодай трохи зусиль, — хихоче Аарон, показуючи мені язика, і я кидаю на нього холодний лютий погляд.

Аарон Карлайл — найкращий фігурист, якого може виставити Університет Каліфорнії, що розташовується в Мейпл-Гіллз. Так склалося, що мені запропонували місце в УКМГ, а моєму партнеру — ні. На щастя, Аарон опинився в такому самому становищі, тож ми стали в пару. Минав третій рік нашого катання разом і третій рік, коли нам надирають зад.

Я маю теорію, що Обрі — радянська шпигунка. У мене немає жодних доказів і ця теорія погано опрацьована. Насправді, вона зовсім сира. Але іноді, коли вона кричить мені, щоб я випрямила спину або підняла підборіддя, то, присягаюсь, у неї прослизає легкий російський акцент.

Що дивно для жінки з Філіпсбурга, Монтана.

Товариш Брейді була суперзіркою фігурного катання за часів свого розквіту. Вона досі рухається витончено, контрольовано і так граційно, що важко повірити, що вона може волати так голосно, як оце зараз.

Її сивувате волосся повсякчас затягнуте в тугий пучок на потилиці, який підкреслює її високі вилиці. А ще вона завжди щільно закутана у свою фірмову чорну шубу зі штучного хутра, в якому, як жартує Аарон, ховає всі свої таємниці.

Ходять чутки, що вона мала їхати на Олімпіаду зі своїм партнером Ваєтом. Однак вони з Обрі зачасто практикували підтримки, тож невдовзі вона замість золотої медалі тримала на руках немовля.

І всі ці двадцять п'ять років, відколи тренує інших, вона постійно не в гуморі.

Мелодія *Clair de lune* затихає. Ми з Аароном закінчуємо наш прокат ніс до носа, наші груди здіймаються, доторкаючись одні до одних, коли ми намагаємося

перевести дух. Нарешті ми чуємо один плеск у долоні, відштовхуємось одне від одного та їдемо назустріч тому, що, безсумнівно, стане додатковою причиною мого головного болю.

Я ще не зупинилась, а вона вже буравила мене своїми зіщуленими зеленими очима.

— Коли ти відпрацюєш приземлення після лутця? Якщо не збираєшся робити цей стрибок, його треба забрати з вашої довільної програми.

Крім Брейді, успішне виконання четверного лутця так, щоб не приземлитися після нього на дупу, — для мене наразі справжнісіньке прокляття. Одному богу відомо, скільки я тренувалася, та в мене ніяк не виходить добити цей елемент. Аарону він дається бездоганно, і саме тому я вмовила хореографа додати стрибок до нашої програми.

Погана річ — гордість. І неймовірно дурна, коли йдеться про фігурне катання, бо внаслідок ваших помилок вашу голову спіткає твердий лід. Та я краще вга-чуся нею в кригу, ніж щоразу бачитиму роздратований і удавано-розчарований вираз обличчя Аарона, коли нам пропонують забрати лутц із програми.

— Скоро все буде, тренерко, — кажу я з надзвичайно фальшивим ентузіазмом. — Він уже майже виходить. Ще неідеально, але я тренуватимуся далі.

Усього дрібка брехні. Я справді вже майже виконую цей елемент. Та про деяку деталь промовчала. Четверний лутц мені майже вдається поза ковзанкою, коли до мене прикріплене обладнання, яке допомагає приземлити стрибок.

— Невдовзі вона все зробить, — бреше Аарон, обнімаючи мене за плечі. — Ще трохи — і все буде.

Приємно, що він на моєму боці й ми виступаємо єдиним фронтом перед КДБ Обрі. Але в розмовах наодинці він каже, що єдиний спосіб успішно виконати елемент, який мені залишається, — це почати вживати допінг і збудувати машину часу, щоб повернути своє тіло в допубертатний період.

Брейді щось нечутно бурмоче й легковажно відмахується від нас.

— Побачимося тут завтра, і було б пречудово, якби ви обоє не мали похмілля. А ще я певна, що поїдання фастфуду з «Кенні» перед тренуванням жодного з вас не приведе до олімпійської збірної. Зрозуміло?

Лайно.

— Так, тренерко, — відповідаємо ми в унісон.

Я нарешті виходжу із жіночої роздягальні. Аарон тим часом витріщається у свій телефон, чекаючи на мене в холі.

— Трясця, я ж казала тобі, що вона зрозуміє. — Я стогну й замахуюся на нього сумкою, підійшовши достатньо близько, щоб влучити нею йому в живіт. — Я ж навіть нічого звідти не їла!

Він бурчить, отримавши удар, викидає сумку з моїх рук і закидає її собі через плече.

— У цієї жінки нюх, як у мисливської собаки.

Як воно й буває з більшістю речей у житті, кататися на ковзанах набагато легше, коли ти чоловік, бо ж ніхто не піднімає тебе й не запускає через усю кімнату двічі на день.

На першому курсі, харчуючись фастфудом, як і всі, я погладшала на сім кілограмів. Насправді трохи менше, проте Аарон зауважив, що я стаю заважкою для підтримок, тож відтоді я не набрала жодного грама.

Я намагаюся свято дотримуватися свого плану харчування, подекуди завіюючись на вечірки, щоб зберегти свою свідомість ясною. Вчора випала якраз чудова нагода розслабитися — двадцять перший день народження моєї найкращої подруги, — дарма що це означало на ранок постати перед Брейді з похміллям.

Ми залазимо в новісінький *G-Wagen* Аарона, подарований його блудливим, але заможним батьком через відчуття провини, і вирушаємо додому. Наприкінці першого курсу ми з моїм партнером вирішили, що було б круто жити разом із моєю найкращою подругою Лолою. Наші графіки схожі, а наше життя обертається навколо фігурного катання, тож у цьому був сенс.

Аарон повертає на Мейпл-авеню й дивиться на мене, як я нишпорю в сумочці, шукаючи своє найцінніше майно.

— Що, згідно з планером, робитимеш сьогодні ввечері?

Я закочую очі, ігноруючи його насмішкуватий тон.

— Матиму перепихон.

— Фу, — каже він і кривиться, від чого зморщується кінчик його носа. — Планування свого сну і харчування — це вже й так доволі кепська річ, але навіщо тобі планувати ще й секс?

Про сон і харчування він не іронізує зовсім. Кожна хвилина мого життя ретельно розпланована за моїм надійним планером, який мої друзі вважають однаково забавним і сміховинним. Не сказала б, що я схилена на контролі, але я та жінка, яка потребує чіткого контролю.

Тут є *певна* різниця.

Я знизую плечима, стримуючи потяг зауважити, що мені таки щось та й перепadaє, чого не скажеш про нього.

— Раян — зайнятий хлопець, а я — зайнята дівчина. Мені хочеться бачитись із ним якомога більше, перш ніж почнеться баскетбольний сезон.

Раян Ротвелл — це сто дев'яносто сім сантиметрів чистої спортивної досконалості. Розігруючий захисник² УКМГ і капітан команди, він так само серйозно ставиться до свого виду спорту, як я до свого, отже, ми маємо ідеальну ситуацію без жодних взаємних вимог. Додаткова перевага Рая — він надзвичайно милий хлопець, тож завдяки нашій взаємовигідній домовленості ми стали чудовими друзями.

— Не можу повірити, що ти й досі з ним трахаєшся. Він же вдвічі більший за тебе, як він тебе ще досі не розчавив? Ні, стривай. Я не хочу цього знати.

— Я знаю, що він величезний, — хіхікаю я й щипаю Аарона за щоки, допоки він мене не відштовхує. — В тому й уся суть.

Багато людей вважає, що ми з цим хлопцем більш ніж партнери, але ми радше як брат і сестра. І річ не у вроді, просто ми ніколи не розглядали одне одного в плані романтики.

Аарон набагато вищий за мене й худорлявий. Своїм скульптурним м'язистим тілом скидається на танцюриста. Його чорне волосся коротко підстрижене, а небесно-блакитні очі обрамлені неймовірно темними віями, які сильно контрастують із блідою шкірою. Тож я тихенько заздрю й підозрюю, що він підводить їх тушшю.

— Формально я забагато знаю про твоє статеве життя, Анастейшо.

² Розігруючий захисник, або плеймейкер — це так званий креативний гравець у нападі, який розвиває атаку команди, контролюючи м'яч і розташування гравців на правильних позиціях у відповідний час.

Аарон ніяк не визначиться, до вподоби йому Раян чи ні. Іноді він добре ставиться до нього, і Раян бачить того Аарона, якого я знаю, — хлопця, з яким весело. Та решту часу він поводить так, що спонукає думати, ніби він особисто зруйнував Аарону життя або що. Він може бути таким різким і грубим, що від цього стає ніяково. І я не можу передбачити таку його поведінку, та Раян відмахується й каже мені не не перейматися цим.

— Обіцяю не говорити про це, доки не дістанемося додому, якщо пообіцяєш пізніше підкинути мене до Раяна.

Приблизно хвилину він розмірковує.

— Гаразд, домовилися.

* * *

Лола піднімає погляд від салату, який агресивно штрикає виделкою, і вибухає гнівом:

— От просто скажіть мені, кому відсмоктує Олівія Ебботт, що їй дістаються головні ролі третій рік поспіль?

Я рефлекторно смикаюся від її різких слів, хоча й знаю, що вона це несерйозно. Ще вранці вона почувалася хворобливо після величезної кількості алкоголю, випитого вчора на її вечірці, а тому сьогодні випав не найкращий день, аби дізнатися, що вона не отримала бажаної ролі.

Упродовж останніх двох років я передивилася всі шоу, і ми з Ло однаково добре знаємо, що Олівія — надзвичайно здібна акторка.

— Хіба вона не може просто бути дуже талановитою? І необов'язково смоктати чийсь член.

— Анастейшо, будь ласка, дозволь п'ять хвилин побуту дріб'язковою і вдати, що мені невідомо, що вона обдарованіша за мене?

Аарон падає на стілець поряд і простягає руку, щоб узяти морквяну паличку з моєї тарілки.

— Чому ми маємо бути дріб'язковими?

— Олівія Ебботт, — хором відповідаємо ми з Ло-
лою, і відразу в її голосі відчувається незгріш за пекель-
ний жар.

— Вона гаряча. Можливо, найгарячіша дівчина в кам-
пусі, — безтурботно зауважує Аарон, зовсім не зверта-
ючи уваги на відвислу Лолину щелепу. — В неї хтось є?

— Звідки мені, у біса, знати? Вона ні з ким не роз-
мовляє. Вона з'являється, забирає роль, яку хочу я, і да-
лі собі поводить як ненормальна.

Лола вивчає сценічне мистецтво, і, напевно, в тих
колах діє неписане правило, що людина обов'язково
має бути неординарною особистістю. Хай хто мені трап-
лявся з її спеціальності, всі виявлялися схожими на неї.
Зазвичай вони ведуть виснажливу боротьбу за увагу,
навіть якщо йдеться про глядачів, але Олівія тримається
осторонь, і з якоїсь причини людей це турбує.

— Мені шкода, Лолс. Завжди є ще одна можливість, —
заспокоюю її я. Ми обидві знаємо, що це просто слова,
але вона посилає мені поцілунок рукою. — Якщо тобі
від цього полегшає, я досі не годна приземлити свій лутц.
Незабаром Обрі все зрозуміє і вишле мене до сибіру.

— О ні. Ти офіційно невдаха, як ти тепер знову вий-
деш на лід? — Вона шкіриться, її очі сяють, а я похмуро
дивлюся на неї. — Ти це робиш, дівчинко. Ти наполег-
ливо працюєш. — Вона переводить погляд на Аарона,
який щось тицяє у своєму телефоні, бо наша розмова
його геть не цікавить. — Агов, крижана принцесо! Ти
мені допоможеш чи як?

— Га? Вибач, так, ти також гаряча, Ло.

Мене дивує, що з вух Лоли ще пара не йде, коли вона горлає на нього, бо він її не слухає.

Я повільно відходжу до своєї спальні, не бажаючи привертати до себе зайвої уваги, щоб і собі, бува, не потрапити під перехресний вогонь сварки моїх сусідів. Мешкати разом з Аароном і Лолою — це однаково що жити з братом і сестрою, які вирішили назавжди залишитися дітьми.

Аарон, як і я, одинак у сім'ї. Дитина-диво для своїх уже немолодих батьків із середнього заходу, які відчайдушно намагаються зберегти свій шлюб. Життя з іншими людьми після того, як він упродовж вісімнадцяти років був гордістю й радістю своїх батьків, — це велика зміна для нього. А для нас і поготів, бо тепер нам дісталися всі зміни його настрою.

Його батьки в Чикаго, і стосунки між ними не найкращі. І ми завжди в курсі, коли вони стають геть кепськими, тому що тоді Аарон отримує огидно дорогий і непотрібний подарунок.

Як-от *G-Wagen*.

Натомість Лола має велику родину. Наймолодша та єдина дівчинка в сім'ї, вона фактично командує у своєму домі, тож без проблем ставила Аарона на місце.

Я досі ховаюсь у своїй кімнаті, коли мій телефон гуде, а на екрані блимає ім'я Раяна.

РАЯН

РАЯН

Хлопці хочуть забацати сьогодні вечірку.
Зависнемо натомість у тебе?

РАЯН

Вони мали піти на збори для підняття духу чи на якесь інше лайно, але тепер залишаться вдома.

РАЯН

Просто хочу побути наодинці з тобою.

АНАСТЕЙША

Звісно, але мої сусіди вдома.

АНАСТЕЙША

Доведеться не шуміти.

РАЯН

Ха!

РАЯН

Мабуть, тобі самій варто повторити цю інструкцію перед дзеркалом.

РАЯН

Ти зараз вільна?

АНАСТЕЙША

Так, приходь.

РАЯН

Вже лечу. Принесу закусон.

— Ви вже друзі? — обережно гукаю я, прямуючи зі спальні у вітальню. Вони обоє зосереджені на повторі «Мислити як злочинець», що крутять у телевізорі, тож у відповідь чую слабке «так», і я розумію, що наближатися до них уже безпечно.

Я нахиляюся над диваном, щоб ухопити з миски, яка стоїть між ними, жменю попкорну, подумки зауважуючи, що потрібно додати її до свого трекера харчування, коли повернуся до своєї кімнати.

— Отже, баскетбольна команда влаштовує вечірку. Цікаво, чи...

— Чи підемо ми з тобою? — перебиває мене Аарон із нехарактерною для нього надією в голосі.

— Ні.

Лола повертається до мене обличчям, її руді кучері підстрибують навколо її плечей, обличчя радісно сяє.

— Чи ми не проти, щоб Раян прийшов сюди?

— Так. А як ти?..

— Жени грошки, Карлайле. — Вона сміється, простягаючи руку. Він втискає їй у долоню кілька двадцятків, щось бурмочучи собі під ніс, поки вона перераховує гроші. — Ми чули про вечірку, і я подумала, що тобі не захочеться, щоб тебе жарили, поки за дверима обжимаються п'яні першокурсники. Тому ми підемо туди.

Наш дім — один із найкращих *пробач-мені* подарунків від батька Аарона. Він подарував його десь поміж своїм романом із секретаркою і рішенням переспати з дизайнеркою інтер'єрів. «Мейпл Тауер» — це чудовий багатоквартирний будинок на краю кампуса. За вікнами нашого помешкання, які впускають багато природного світла, чудовий краєвид.

Тут живуть не тільки студенти, тому це спокійне місце, а досить близьке розташування до житла інших дозволяє легко повертатися додому з вечірок.

Ми з Аароном не маємо бувати на вечірках, але Обрі не зашкодить те, про що вона не знає.

* * *

Я вже встигла передивитись, як Лола переміряла десять різних нарядів, коли Раян повідомив мені, що

він піднімається, і я тепер маю чудовий привід залишити її в компанії десятих майже однакових чорних суконь.

Спочатку вихор метеликів, який здіймався в мені від стуку в двері, коли я знала, що за ними стоїть Раян, мене дивував, але тепер це видавалося милим.

Я відчиняю двері, щоб впустити його всередину, і він практично заповнює собою весь дверний прохід. Його скуйовджене світле волосся досі вологе, і від нього сильно пахне апельсином і чимось, чого я не можу ідентифікувати і що наразі мене в дивний спосіб заспокоює. Його голова нахиляється, а губи ніжно притискаються до моєї щоки.

— Привіт, красунечко.

Він дає мені сумку із закусками. Він постійно бідкається, що я вочевидь недостатньо харчуюся, бо, коли він приходить, я не маю нічого смачненького. Раян їсть більше, ніж будь-хто з моїх знайомих, і, на його думку, «смачненьке» — це обов'язково щось із височенним вмістом цукру.

Невідь-чому Аарон і Ло спостерігають за нами з вітальні, наче ніколи раніше не бачили інших людських створінь. Раян регоче, коли помічає їх. На щастя, він уже звик до їхніх витівок і тихенько каже їм «привіт», коли я веду його до своєї спальні.

— Гей, Ротвелле? — гукає Лола, коли ми підходимо до моїх дверей.

Він відпускає мою руку, повертаючись до неї.

— Так?

Вона перехиляється через спинку дивана. Її пустотливий вираз обличчя попереджає мене, що вона обов'язково зараз ляпне таке, чого б мені чути не хотілося.

Кінець фрагменту для ознайомлення

⇒ [Повернутися на сайт](#) ⇐